

Отъ двайсетъ години си я командваше дѣдо Куманъ и много добро е видѣлъ отъ нея. Откакъ се удави стариятъ Гурбалъ, като отпушваше пиянъ веднажъ савакътъ, и сина му го убиха въ войната, останаха само дветѣ му дъщери, та дѣдо Куманъ си бѣше и като господаръ го рече, и като воденичаръ. Щомъ намалѣ работата, момчето му се пазари горе на ваявицата при Разунцитѣ, и той си остана самъ-самичекъ съ кучето, съ кокошкитѣ и съ голѣмата овощна градина край воденицата, която той бѣше посадилъ и отгледалъ.

Притѣгаше тукъ-тамъ старикътъ, подпушваше вадата, кърпѣше стария и прогнилъ вече улей, но най-обичаше да се шура изъ овощната градина съ ножче въ ржка.

Да идешъ да видишъ що дръвчета е наредилъ изъ нея, като момичета. И все прѣсади до едно. Круши ли не щешъ като кратуни голѣми, карастоянки ябълки ли не щешъ, череши ли, праскови ли. А пъкъ сливи, караджейки, пистилки, бумбалки, баллевки — отъ хубави по-хубави!

Дойде ли пролѣтъ, и почва да присажда изъ своята градина, изъ чуждитѣ — навредъ. Да речешъ, че е отъ интересъ, нѣ. Отъ меракъ го прави само. Гледашъ, да речемъ, отпреде ти череша. Отъ едната ѝ страна едри и черни като маслина череши, а отъ другата — желти като зърната на попъ Григоровата броеница. На едно дърво съ три клона съ три вида плодъ го накичилъ пустиятъ му човѣкъ!

Като стане заранъ, най-напредъ нахрани кучето, после вземе шиника и право при курника. Щомъ го зарнатъ кокошкитѣ, юрнатъ се къмъ него, заплѣскавъ криле, разхвърчатъ се и се накатерятъ по раменетѣ му, по рждетѣ му, по шиника, а той клекне полека, напълни шепи и отъ ржка ги храни.